

ПСИХОКОРЕКЦІЙНИЙ ТЕРНІНГ ЯК ФОРМА ДУХОВНО-ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ І НАВЧАННЯ

Сеньовська Н. Л.

кандидат педагогічних наук, доцент,

Тернопільський національний педагогічний університет імені В. Гнатюка,
м. Тернопіль, Україна

Наумович Я. Я.

здобувачка другого (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
Тернопільський національний педагогічний університет імені В. Гнатюка,
м. Тернопіль, Україна

У статті розкрито поняття тренінгу як форми духовно-інтелектуального виховання і навчання підлітків. Описано особливості трактування тренінгу в педагогічній та психологічній науці. Виокремлено основи класифікації тренінгів для закладів загальної середньої освіти. Проаналізовано структуру та значення психокорекційного тренінгу для учнів.

Ключові слова: тренінг, психокорекційний тренінг, види та складові тренінгу.

The article reveals the concept of training as a form of spiritual and intellectual education and training of teenagers. The features of the interpretation of training in pedagogical and psychological science are described. The basics of classification of trainings for general secondary education institutions are highlighted. The structure and significance of psychocorrective training for students are analyzed.

Keywords: training, psychocorrective training, types and components of training.

У контексті духовно-інтелектуального виховання та навчання підлітків у закладах загальної середньої освіти універсальною формою роботи можна вважати тренінг.

Слово «тренінг» походить від англійського «to train», що означає «навчати, тренувати, дресиравати». Це поняття виникло у XIX ст. в медицині як різновид психотерапії. У XX ст. тренінги набули поширення в професійній освіті (як форма навчання) та практичній психології (як інструмент розвитку людини). «Тренінг — це одночасно і цікавий процес пізнання себе та інших, і сплікування, і ефективна форма опанування знань, інструмент для формування умінь і навичок, форма розширення досвіду» [4, с. 107].

Сама ідея групової роботи з людьми в цілях особових змін і вдосконалення різних навичок була реалізована педагогікою паралельно (або

й раніше) з усвідомленням в лікарській і психологічній практиці [5, с. 27]. Тренінг як форма навчальної діяльності сприяє формуванню та розвитку важливих знань, умінь, навичок, якостей та властивостей особистості; дає можливість його учасникам розвивати форми поведінки, пов'язані з високою саморегуляцією, самоконтролем, упевненістю в собі та своїх силах, відповідальністю, активністю та самостійністю. Тренінг у педагогіці — це цікавий процес пізнання себе та інших, ефективна форма опанування знань, інструмент для формування умінь і навичок. «Як правило, учасники в захваті від тренінгових методів, тому що ці методи роблять процес навчання цікавим, не обтяжливим» [2, с. 2].

Частіше всього в дослідженнях, які стосуються сфери освіти, поняття «тренінг» трактується як форма інтерактивного навчання, метою якого є розвиток міжособистісної та професійної поведінки. «Тренінг — особливий різновид навчання через безпосереднє «проживання» і усвідомлення виникаючого в міжособистісній взаємодії досвіду, який не зводиться ні до традиційного навчання через трансляцію знань, ні до психологічного консультування або психотерапії» [1].

Не існує універсальної класифікації тренінгів для закладів загальної середньої освіти. Їх можна поділити на види залежно від провідної мети, завдань, контингенту, кількості учасників, тривалості, наявності одного чи більше тренерів, типу керівництва, технічного забезпечення тощо. Найчастіше у школах використовують особистісні (психокорекційні) тренінги.

Психокорекційний тренінг спрямований на зміни психічної сфери особистості; кінцевою метою є вдосконалення самосвідомості, поведінки або фахової діяльності людей (груп); такі тренінги організовують для підлітків, старшокласників та їхніх батьків. Можна виділити такі різновиди:

1) соціально-психологічний тренінг — спосіб розвинуті компетентності у спілкуванні;

2) перцептивний тренінг — формування вмінь та навичок пізнання і розуміння себе й інших;

3) тренінг особистісного росту — робота над глибинними установками, спрямована на духовне і професійне зростання.

Будь-яке тренінгове заняття для учнів, незважаючи на різновид та мету проведення, містить три складові: вступ, основну частину, завершальну частину. Кожна з них має своє смислове та емоційне навантаження та складається з відповідних вправ.

Вступна частина. Привітання, знайомство, інформування про тему, мету, завдання, зміст і кінцевий результат тренінгу, оголошення правил

роботи. Знайомство учасників може здійснюватись у формі гри, або за класичним варіантом, але форма гри допомагає зняти психологічне напруження та скутість.

Основна частина. В цій частині наявні практичні вправи, які були заплановані до опрацювання з використанням інтерактивних методів навчання. Головне завдання — робота над собою в умовах постійної взаємодії всіх учасників тренінгу. Використання інтерактивної методів передбачає моделювання життєвих ситуацій, використання рольових, ділових ігор та спільне вирішення проблем. «Для розкриття змісту теми насамперед варто використовувати активні та інтерактивні методи, експертні оцінки та консультації, практичні приклади та досвід, рекомендації щодо вирішення проблем. Зміст основної частини має бути якомога тіsnіше пов’язаний з сьогоденням, процесами та явищами, що відбуваються в найближчому соціальному середовищі учасників, викликати у них інтерес» [3, с. 37].

Завершальна частина. Підсумки, відповіді на запитання, оцінка досягнення цілей тренінгу. Оцінка відбувається в колі за допомогою зворотного зв’язку. Існують такі форми і методи оцінки тренінгу: 1) шерінг — полягає у отриманні зворотному зв’язку від учасників протягом тренінгу; 2) дебрифінг — підсумкове обговорення вправ і підбиття результатів; 3) анкетування по завершенні тренінгу; 4) анкетування через визначений термін для вивчення того, як застосовуються отримані знання, вміння та навички [3, с. 38].

Безсумнівною перевагою тренінгових занять є те, що під час них кожен учень має можливість відчути турботу та увагу інших, він може довіритися та розраховувати на їхню допомогу. Це підвищує якість формування умінь та навичок, а також допомагає знаходити позитивне у людях та світі навколо. Відповідно, тренінги допомагають підліткам і старшокласникам у майбутньому активно та повноцінно жити в соціумі.

Таким чином, психокорекційний тернінг як форма духовно-інтелектуального виховання і навчання школярів дає можливість сформувати та закріпити у підлітків такі різновиди ціннісно-орієнтованої поведінки:

- 1) рівноправне повноцінне спілкування, засноване на довірі та взаємоповазі учасників;
- 2) усвідомлення і формулювання власних проблем;
- 3) гармонізація інтелектуальної та емоційної сфер;
- 4) прагнення до пізнання себе й оточуючих людей.

Тут основним є не форма, а зміст, що має давати відповідь на реальні запити школярів, незалежно від того, яких саме сфер освітнього процесу (виховання, навчання, розвитку) вони стосуються.

Список використаних джерел

1. Вахоцька І. О. Тренінгові технології в освітньому процесі. *Сучасні тренінгові технології для розвитку особистості: еко-тренінги* : зб. наук. пр. URL: https://nubip.edu.ua/sites/default/files/u279/zbirnik_14.05.2020.pdf (дата звернення: 02.11.2022).
2. Грачова Н. М. Методика проведення тренінгів : метод. мат. Харків : ХОУНБ, 2013. 18 с.
3. Карпенко Є. Організація тренінгу спілкування з дітьми різного віку : метод. мат. до практ. занять. Дрогобич : Дрогобицький держ. пед ун-т імені Івана Франка, 2016. 145 с.
4. Мільчевська Г. С., Ель Хатрі Г., Малютіна Н. О. Тренінгова робота в умовах закладів освіти та у громаді. *Педагогіка формування творчої особистості у вицій і загальноосвітній школах*. 2020. Вип. № 69, Т. 1, С. 106–110. URL: http://www.pedagogy-journal.kpu.zp.ua/archive/2020/69/part_1/23.pdf;
5. Шевчук О. М. Організація і методика соціально-педагогічного тренінгу : навч. посіб. Умань : ПП Жовтий, 2011. 133 с.